

Steun komt soms uit vreemde hoeken

Jazeker, heel wat allochtone jongeren hebben problemen met homoseksualiteit. Sommigen spugen erop – letterlijk en figuurlijk. Zo, dat is eruit en kostte me als progressieve burger weinig moeite. Waar het betoog van Jasper Van Steenberghe stopt (*DS 21 februari*), begint echter een prikkelende denkoefening. Als homo voer ik een glasheldere strijd tegen racisme. Laat iemand die hiervan het slachtoffer is, mij in de steek?

Ik geef les in het middelbaar onderwijs op een multiculturele school in Antwerpen. Ik maak daarbij van mijn geaardheid geen geheim. Dat is een weloverwogen en bewuste keuze: jongeren hebben nood aan diverse en positieve rolmodellen. Weinig veertien- tot zestienjarigen kennen LGBT's in hun directe omgeving. Bij veel leerlingen ervaar ik oprechte nieuwsgierigheid naar het onderwerp – niet het minst bij jongeren met een migratieachtergrond.

In hun opvattingen speelt religie een sterkere rol dan afkomst. De vrijzinnige Roemeense jongen haalt naast zijn autochtone buurman de schouders op, zijn christelijke Ghanese klasgenoot frons samen met de Syrische moslim de wenkbrauwen. We vergeten nogal snel dat dit in het homogeen blanke Vlaanderen vijftig jaar geleden niet anders was. Maar net als toen onder de kerktoeren ontstaat ook nu bij velen twijfel en openheid na persoonlijk contact. 'Ik ken iemand die ... en dat is de slechtste nog niet. Wat mag of moet ik nu eigenlijk denken?' Dergelijke processen lopen in verschillende snelheden, met ups-and-downs. In uw omgeving was het vast niet anders.

Rouwproces

Leerlingen vragen me geregeld hoe mijn ouders destijds reageerden op mijn coming-out. Hebben ze het aanvaard? Had-den ze het er moeilijk mee? Ik vertelde onlangs nog dat dit voor hen een (mini-)rouwproces was: ze gingen ervan uit dat hun zoon met een vrouw zou trouwen en hen kleinkinderen zou schenken. Dat beeld had ik hen afgenomen en moesten ze dus bijstellen. Ik hoorde de leerling in kwestie haast luidop denken: oef, zijn ouders hadden dus even tijd nodig. Daar kon ze zich ten minste iets bij voorstellen.

Zo zijn er tal van voorbeelden. Zoals toen die ene moslima me

vertelde dat ze allerminst problemen heeft met lesbische meisjes. Maar dat ze het wel moeilijk zou vinden als er één verliefd op haar zou zijn. Een begrijpelijke reflex, fluisterde ik haar toe. Ze haalde opgelucht adem. Maar het top-punt was die ene mail in juni 2016 van een leerlinge na een aflevering van *De Afspraak*. Een rabbijn en een imam beantwoordden nogal ongelukkig enkele vragen over homoseksualiteit naar aanleiding van de dodelijke aanslag in een homodiscotheek in Orlando. De leerling in kwestie verontschuldigde zich voor de uitspraken van de imam en verzekerde me dat ze me echt wel graag zag. Het kan verkeren.

Leerlingen vragen me geregeld hoe mijn ouders reageerden op mijn coming-out, hebben ze het aanvaard?

Jongeren met een migratie-achtergrond die homo's uitjouwen of bespuwen, ontnemen zichzelf de kans op een interessante bondgenoot. Heel wat migrantenjongeren voeren een soms ontmoedigende strijd om aanvaarding, voelen zich niet (h)erkend door de mainstream, worden wantrouwig nagestaard op straat. Sommigen onder hen vinden de steun van LGBT's voor hun emancipatiestrijd verdacht. 'Waarom zou een homo oprecht voor mijn identiteit opkomen als mijn religie zijn levensstijl afkeurt?' Toch daag ik hen uit verder te denken.

Ook ik dacht ooit dat ik geen aanvaarding zou vinden, voelde me gevisieerd op straat. De meest oprechte steun kwam soms uit de vreemdste hoeken, van degenen van wie ik het niet had verwacht. Het is iets waar ik allochtonen graag aan herinner, vooral als ze afkerig zijn tegenover homo's die hand in hand lopen.

JOOS VAN GOETHEM
Leerkracht op het
Onze-Lieve-Vrouwe-
college in Antwerpen.